

“Jes, mi povas konsenti al tio” diris Alicio.

“Nu do” la Kato daŭrigis “la hundoj graŭlas kiam ili estas kolerigitaj, kaj svingas la voston, kiam ĝojigitaj. Mi, kontraste, graŭlas ĝojigite kaj kolerante svingas la voston. Ĉu do mi ne estas freneza?”

“Al tio mi ne konsentas” Alicio tuj respondis “ĉar ne per graŭlo la katoj esprimas plezuron; laŭ mi, ilia maniero esprimi plezuron estas tre dolĉa *murmuro*.”

“Vi ĝin nomu laŭ via prefero” diris la Kato. “Ĉu hodiaŭ vi krocketludos ĉe la Damo?”

“Tion mi tre ŝatus” Alicio respondis avide “sed ĝis nun mi ne ricevis inviton.”

“Vi tie vidos min” diris la Kato kaj—malaperis!

Tio ne multe surprizis Alicion; ŝi ja jam al kutimiĝis al strangaj okazoj. Dum ŝi rigardas la lokon, kie antaŭe sidis la Kato, ĝi subite reaperis. “Pardonu” ĝi diris “kio okazis je la bebo? Preskaŭ mi forgesis demandi!”

“Fariĝis porketo” Alicio respondis tre trankvile, kvazaŭ la Kato revenis laŭ la ordinara venmaniero.

“Mi kredis ke tio okazos” diris la Kato kaj denove malaperis.

Iom da tempo Alicio staris atende, kredante ke ŝi eble revidos ĝin. Poste ŝi komencis iri

en la direkto de la loko kie, laŭ la Martleporo. “Ĉapelistojn” “mi jam konas; do la Martleporo multe pli interesa: kaj ĉar ni ja ĝi eble ne estos furioza; aŭ a furioza ol en Marto.”

Dirante tion, ŝi suprenrigardis la Kato sidis sur arbo-branĉo.

“Ĉu vi diris porkon, aŭ for Kato.

“Porkon” respondis Alicio preferus, se ĉe sekvantaj alvenaj aperoj kaj malaperoj malpli subite via estas por mi vere kapturniga.

“Laŭ via plaĉo” diris la ekmalaperis tutmalrapide, kompostpinto kaj finante per la grimaco kelkajn momentojn post kiam ekmalaperis.

“Nu” pensis Alicio “tre ofte sen grimaco; sed *grimaco* sen grimaco plej kurioza objekto kiun mi tuta vivo.”

Irinte antaŭen kelkajn paŝojn la domon de la Martleporo. Ŝi ĉi certe estas *lia* domo, ĉar la havis la suprojn en formo de la tegmento estis kovrita per estis multe pli granda ol la d